

ΑΙΩΝΙΑ ΑΓΑΠΗ

Στην 'Ιδέα

Έλα στ' απέραντα παλάτια μου
Πού έχω για σένα πλάσει:
Και δε μπορεί κανένας, μάτι μου,
Θνητός εκεί να φτάση...

Έλα στ' απέραντα παλάτια μου
Βασίλειστα τὸ θρόνο σου να στήσης
Μακριά από κάθε ταπεινὸ κι ἀνίδιο
Τὴν ὁμορφιά σου γὰ σκορπίσης.

Κι ἀνάμεσα στῶν λουλουδιῶν
Τῆ μορουδιά, πού σε μεθάει,
Και στῶν πρωτάκουστων ἀχῶν,
Πού γύρω ἡ φύση ἀντιλαλάει,

Έλα τὸν πιὸ γλυκὸ σκοπὸ
Γιὰ σέ, καλὴ, νὰ τραγουδήσω
Κι ὡς εἶσαι ἀθάνατη—ὦ καρμὲ
Ποῦ μ' ἔσπυρες νὰ σ' ἀγαπήσω—

Νὰ σου χαρίσω ἀπ' τὴν καρδιά
Και τὴν ἐγάπη τὴν αἰώνια,
Ἥφαίστειο ἀκοίμητο στὰ στήθια μου
Ποῦ νὰ μὴ σβήθουνε τὰ χρόνια.

E.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΟΙ ΜΩΨΗΣΗΔΕΣ

Ἄπ' τὸ Παρίσι 18 τοῦ Τριτητῆ 1904

Ἀγαπητέ μου Νουμά,

Τὸ ξέρω πὼς παραλείπω κάμποσες μέρες νὰ σοῦ
γράψω, καὶ πὼς θὰ παραξενέβεσαι ἴσως, καὶ θὰ
λὲς πὼς εἶμαι ἀπὸ τὴν ἀναμειδιά μου ποῦ δὲ σοῦσιεῖλα
κανένα γραμματάκι, μὲ καμιά καινούρια μὸδα γὰ
τις φίληνάδες μας.

Μὴν ξεχνῆς, φίλιτατε, πὼς βρισκόμαστε τὴν ἀνάστασι
καὶ σὲ ἀνάπαυτες. Τὰ Σκολεῖα πύθουνε, τὰ Δι-
καστήρια κλείνουνε, καὶ τὰ Πανεπιστήμια ἀκούζονται.
Γι' αὐτὸ παιδιά καὶ γονιοί, βρισκόμενοι εἰσέλευτοι
καὶ ἀνεργοί, πηγαίνουνε νὰ περῶσουνε τὴ μεγάλη ζέ-
στη στὰ χωριά καὶ στὰ νησιά, κοντὰ στὴ θάλασσα κι
ἀπάνου στὰ βουνά.

Ἀφίρουνε λοιπὸν τίς Πολιτεῖες ἔρημες, καὶ κα-
ταντῶνε αὐτὲς οἱ κοσμομαζῶντες, γιὰ νάνα δνὸ μὴ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΧΡΥΣΑΥΓΗ

Ἀφιερωμένο σὲ Σένα.

Ἔτσι πού λὲς λοιπὸν, φίλε μου. Πάνω ἀπὸ τρία χρόνια
πέρασαν ἀπὸ τὴ βραδιά πού με μὴ κλωτσιὰ γκρέμισα τὸ
παλάτι τῆς εὐτυχίας μου, κι ὅμως στιγμὴ δὲ μοῦ φεύγει
ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἡ Χρυσαυγή. Πάντα τὴ θυμοῦμαι. Πάν-
τα, καὶ τὴν ὅπως καὶ τότες, ἔρχεται ἀνάληψη σὰ δροσιά
καὶ σὰ μενεξὲς εὐωδία νὰ παλοχαδέψει τὴν ψυχὴ μου, νὰ
διώξει τὸν κακὸ βροχῶν ἀπὸ πάνω της. Ἡ καλὴ μου!
Στιγμὴ δὲ μάρτηνε νὰ σταναχωρηθῶ.

Τὴ νύχτα πού κάθησα νὰ τῆς γράψω τὸ στερνὸ μου
γράμμα καὶ νὰ τῆς πῶ—ἄχ, γιὰ νὰ κάνω αὐτὴ τὴ σκλη-
ρὴ ἀπόφαση, γὰ τὸ ξέρω πόσο πάλαι μὲ τὸν αἰυτό
μου!—πὼς δῶ καὶ μπρὸς οὔτε θὰ τὴν ξαναδῶ οὔτε θὰ τῆς
ξαναγράψω, ὅλες οἱ πανέμορφες ζουγραφίδες ἤρθαν κι ἀπλω-
θήκανε μπρὸς στὰ μάτια μου.

νες, ἀν' τὰ χειρότερα παρανόμια τῆς ἐπαρχίας. Πρὸ
Μόδες πιά!! Μάτε Μοδίστρες δὲ βλέπετε! Νά, λοι-
πὸν ὁ λόγος ποῦ δὲ σοῦγραφα ἐδῶ καὶ κάμποσες μέ-
ρες. Δὲν εἶχα τίποτα καινούριον νὰ σοῦ πῶ.

Δὲ βλέπω ἄλλο παρὰ φαμελιὰς νὰ φεύγουνε ἀπ'
τὸ Παρίσι, σὰ νὰ τις διωχνεῖς. Καὶ τρέχουνε μάλ-
ιστα, καὶ κατασκοπεύονται νὰ προφτάσουνε τὸ σι-
δεροδρόμον, γιὰ νὰ μὴ μένουνε ὄξω.

Ὁ Πατέρας τῆς φαμελιᾶς τραβάει δνὸ τρία παι-
δάκια ἀπ' τὸ χέρι, τὸ ἓνα μάλιστα μπορεῖ νὰ πάρη τὰ
ποδαράκια του. Ἡ μητέρα βαστάει τὸ μορὸ στὴν
ἀγκυλιά της μέσα στὴν κοννίτσα του, σὺν λεγόμενον
Μουσῆ, κ' οἱ δοῦλες τρέχουνε ἀπὸ πίσω· κροτοῦνε
κι αὐτὲς ἓνα σωρὸ πρόματα. Σάκκους, πανοφόρια,
καπελλίτρες καὶ κανένα κλουβὶ μὲ τὸ καναρίνι τὸ ἀγα-
πημένο τῶν παιδιῶν.

Μά, κόμμοδο πρῶμα εἶναι ἀλήθεια αὐτὴ ἡ κον-
νίτσα ποῦ τὴ λένε Μουσῆ. κοννίτσα τοῦ χειοῦ, ποῦ
καὶ τὸ μοροῦλι κοιμᾶται ἀναπαμένο μέσα σ' αὐτὴνε,
δοῦν κι ἂν βροῖεται, κ' ἡ μάννα τὸ βαστάει καλὴ-
τερα καὶ σιγουρότερα στὴν ἀγκυλιὰ της.

Εἶναι ἓνα πανεράκι μακρουλὸ σὰν τὸ ἀβρό, γτυ-
μένο ἀπ' μέσα μὲ ἓνα ἀπαλὸ κι ἀλαφρὸ στοματάκι,
κι ἀπ' ὄξω μὲ τριανταφυλλὶ μεταξωτὸ, σκεπασμένο
μὲ τοῦλι ἄσπρο μπαμπικερὸ μὲ πικάνια, σουρωμένο
γύρο γύρο σὺν κορινιάκι, καὶ ζαμμένο μ' ἓνα δουσακι
ἀπὸ τριανταφυλλιά κορδέλλα καὶ ἄσπρη ταντέλλα. Ἀπὸ
τὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ εἶναι δεμένα ἀπάνου σὺν κο-
ρινιάκι αὐτὸ, τρία μισοστέφανα ἀπὸ ψιλὴ λιγαριά.

Σκεπασμένα κι αὐτὰ μὲ μεταξωτὸ τριανταφυλλὶ καὶ
τοῦλι ἄσπρο, προφυλάνε τὸ παιδί ἀπὸ τὸν ἀγέρα καὶ
τὸν ἥλιο. Ἐνα μικροῦτσικο μαξιλαράκι κεντητὸ καὶ δε-
μένο μὲ κορδελλίτρες, στηρίζει τὸ μικρὸ κεφαλάκι, κ'
εἶσαι τὸ τρυφερὸ πλασματάκι δὲν κατακλύβεται δροθὸ
στὰ χέρια ἐκείνου ποῦ τὸ σηκώνει.

Ἡ κατασκευὴ αὐτῆς τῆς κοννίτσας εἶναι πολλὴ
εὐκολία καὶ τὸ ἔξοδὸ της πολὺ μικρὸ. Ἡ κάθε μη-
τέρα μπορεῖ νὰ τὴ φτιαχίῃ μόνη της καὶ εἶναι κι
ὁμορφὸ δῶρον γὰ τὸ νιογέννητο. Μέσα σ' αὐτὴν τα-
ξιθεῖ, σεργιανίζει καὶ κοιμᾶται, ξένοιαστο!

ANNA K. ΞΕΝΟΥ

Ἡ ἀράχνη φαίνεται ἡ ὄρεξη εἶναι κάτι τρομαχτικὸ.
Ἐνας φυσιολόγος, πού κατατρώσαστε προσεχτικὰ τὸ πῶς
ποῦ τρώει ἡ ἀράχνη σ' ἓνα μερόνυχτο, λογαριάζει πού, ἂν
εἶχε τὸν ὄγκο τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ξημερώματα θάτρωνε ἓνα
κροκοδείλο, σὶς 7 τὸ πρωὶ ἓνα ἀρνί, σὶς 9 ἓνα δαμάλι,
στὴ 1 ἓνα πρόβατο, καὶ θὰ τέλιωνε τὸ βράδου μὲ 120
ὄρτια.

ΜΗΛΑ

Μιά γιατρικὴ ἐφημερίδα γράφει. «Τίποτα καλύτερο πα-
ρὰ νὰ φᾶς μήλα πρὶν πλαγιᾶσαι. Τὰ μήλα ἔχουνε ση-
μαντικὰς γιατρολογικὰς ἀρετὰς. Θρέφουν τὸ μυαλὸ, γιὰτι
ἐπὶ φωσφορικὸ ζυνο τῶν οὐσταντικῶν τοῦ σι χωνεστικὴ
ἐμορφὴ πολὺ περισσότερο παρὰ κάθε ἄλλο ὀπωρικὸ. Ἐ-
κπεῖται ζωντανέβουν τὸ σηκώτι, δίνουν ὕπνο γερὸ, καὶ πα-
σπερῶνουνε ὀλότεια τὸ στόμα. Κανένας δὲν παθαίνει, μήτε
ἀκόμα κι ὁ πιὸ ἀρρωστιάστρης, μὲ τὸ νὰ τρώει μήλα πρὶν
κοιμηθεῖ.»

Ὡς τόσο μ' ὄλο τὸ σέβας νομίζουμε πὼς ἂν τὰ μήλα
θρέφουν τὸ μυαλὸ, τότε θρέφουν ὄχι γιὰτι ἔχουνε φωσφο-
ρικὸ ζυνο παρὰ γιὰτι εἶναι χωνεστικὰ. Ὅτι χωνέβεις κα-
λά, σοῦ φτιάνει καλὸ κπὶ πλούσιο αἷμα, καὶ τὸ πλούσιο
αἷμα θρέφει τὸ μυαλὸ, καθὼς θρέφει καὶ κάθε μέρος τοῦ
κορμιοῦ. Ἐνῶ φᾶς, ἡ βέξ, γοῦφτες ὀλόκληρες φωσφορικὸ
ζυνο, ὁ μυαλὸς σου δὲ θὰ κερδίσει τίποτα. Ἐστὶ καμιά
σορὰ ἱκοῦς καὶ λὲν πὼς ἂν τρώς βοδινὸ δυναμῶνεις, τάχα
ἐπειδὴ τὸ βοδινὸ ἔχει πολλὴ οὐσία. Ὅμως δυναμῶνεις
ἂν τὸ χωνέβεις ἀδυνατίζεις ἢ δὲν τὸ χωνέβεις. Τὰ συστα-
τικὰ τῆς τροφῆς ἀφ'α καθαρὰ δὲ σημαίνουν τίποτα. Τὸ
πρῶμα εἶναι ἂν τρώς τροφὴν ποῦ χωνέβεις. Τὸ βέδ: τρώει
ὅλη μέρα γρασίδια ποῦ γιὰ μᾶς εἶναι ἀνούσια, κ' ὡς τόσο
εἶναι ἀπὸ τὰ δυνατώτερα πιάσματα τοῦ κόσμου.

Ὁ Γιατρός.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ 2 1) (2 0) 0

ὑπομνήσκειται εἰς τοὺς ἐγγραφεύτας εἰς
τὸ ἀνωτέρω δάνειον, εἰτι ἡ ἐκ δραχ. 25 γ' δό-
σις τῆς τιμῆς τῶν ὀμολογιῶν εἶνε καταβλητέα
τῇ 1 — 5 Σεπτεμβρίου ἐ. ε.

Κατὰ τὸ ἐκδοθὲν δὲ πρόγραμμα ἡ καταβολὴ
γενήσεται ἢ παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι
τῆς ἡμετέρας Τραπεζῆς, ἢ παρὰ τῷ ἐν Ἑλ-
λάδι καταστήματι ἔνθα ἐγένετο ἡ ἐγγραφή.

Αἱ καταβολαὶ γίνονται δεκταὶ καὶ ἀπὸ σή-
μερον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Αὐγούστου 1904

Ὁ πάτερ, Γαβριῆλ, πού ἔχει γαμπρὸ δοντογιατρὸ. Ἐ-
κανε διδασχὴ μὴ Κυριακὴ κι εἶπε ἀφ'α τὰ λόγια

—Ἐκεῖ εἶσαι ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων! Ἐκεῖ δηλαδὴ
θὰ τρίβουν ὄλου τοῦ κόσμου τὰ δόντια! Ἐκεῖ πρέπει!!!
νὰ τρίβουν ὄλου τοῦ κόσμου τὰ δόντια. Κι ὅπως λοιπὸν
δὲν ἔχει δόντια (εἶπε κοιτάζοντας τὴν Ἐπιτρόπισσα,) πρέ-
πει νὰ πάει νὰ βάλει ψέφτικα.

Τὸ γράφω σὺν νησί μας, σ'ὁμορφὸ καὶ σὺν χαριτωμένο,
ποῦ τὸ φιλοῦσε ὀλόγυρα ἡ θάλασσα καὶ πού τὰ πνεῦκα καὶ
τὰ μπελῖα τὸ στεφάνωναν. Καὶ θαρροῦσα πὼς τὰ βλεπα ὄλα
τὴ στιγμὴ πού τὸ γράφα κ' ἔλεγα: Νὰ κ' ἡ ἀμμουδιά
ποῦ τὴν πρωτόειδα νὰ παίξῃ μικρὴ παιδοῦλα μὲ τὰ
κοντὰ της φουστάνια καὶ μὲ τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά της,
τὰ ζέπλεχα. Νὰ κ' ἡ ἀμυγδαλιά, μέσα στ' ἀμπέλι μας,
πού δένανε τὴν κούνα τὰ δειλινὰ καὶ καίσαμε. Νὰ καὶ τὸ
κάτασπρο ρημοκλήσι στὰ ριζὰ τοῦ πευκοντομένου βουνοῦ
πού ἀπὸ καὶ μέσα νυφοῦλα βγήκε, ὑστερ' ἀπὸ χρόνια, κα-
μαρωτὴ καὶ περὴφανη.

Τὴν καημένη τὴ Χρυσαυγὸν! Σὰν ἀδερφή μου μι-
κροῦλα τὴν ἀγαποῦσα, σὰν Ἀνεράϊδα τὴ φανταζόμουνα,
σὰν ἤμουνα μακριὰ της, καὶ ποτὲς ἀπὸ τὸ νοῦ μου δὲν ἀ-
πέρασε πὼς ἦταν γυναῖκα κι αὐτὴ, καὶ γυναῖκα λαχταρι-
στὴ κι ὁμορφη.

Κρυφὰ δὲν εἶχε ἀπὸ μένα. Μᾶνοιζε τὴν καρδιά της κι
ὄλα μοῦ τᾶλεγε. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ὅτι σκεφτόμουνα, ἡ-
βελια νὰ τὸ ξέρι κ' ἡ Χρυσαυγὴ καὶ θαρροῦσα πὼς ἔκανα
ἐγκλημα ὅταν τῆς ἔκρυβα καμιά σκέψη μου.

Ἔτσι τὸ θαρροῦσε, εἶσαι ὅπως σοῦ τὸ λέω, ἐγκλημα.
Νὰ μὲ πιστέψης, φίλε μου. Μοῦ τᾶλεγε ὅμως κι αὐτὴ ὄλα
τὰ κρυφὰ της; Τὸ θαρροῦσα ἐγκλημα νὰ μοῦ κρύβει κα-
νένα; Δὲ ξέρω. Μὰ καὶ δὲ μ' ἔνοιωζε. Τί θὰ κάνω ἐγὼ
κοίταξα, πὼς θὰ φερθῶ ἐγὼ. Ἡ Χρυσαυγὴ πάλε ὅς φρόν-
τιζε γιὰ λόγου της.

Ἔτσι σιγὰ σιγὰ, πού λὲς, δίχως νὰ τὸ νοιώθω, ἄρ-
χιζα νὰ τῆς κρύβω τὰ μυστικὰ μου ἢ κἀλλίον νὰ τῆς κρύ-
βω ἓνα μεγάλο μυστικὸ. Ἀρχισα νὰ τὴν ἀγαπῶ, ὄχι πιά
σὰν ἀδερφοῦλα, τὴ Χρυσαυγὴ. Νὰ, τὸ μυστικὸ μου Νὰ, ἐ-
κείνο πού τῆς ἔκρυβα. Σὰν τὸ συλλογίστηκα, σὰ συλλο-
γίστηκα πὼς εἶχα κάτι μέσα στὴν ψυχὴ μου πού δὲ μπο-
ροῦσα νὰ τῆς τὸ πῶ, τρώμαξιν.

Κρυφὸ ἀπὸ τὴ Χρυσαυγὴ; Κι αὐτὴ νὰ μοῦ φέρεται.
καὶ παντρεμένη ἄκόμα ποῦναι, σὰν νᾶχει νὰ κάνει μ' ἀ-
δερφὸ της; Δὲ γίνεται. Σὰν κρατῶ μυστικὸ ἀπὸ τὴ Χρυσ-
σαυγὴ, ἀδερφή μου πιά δὲν εἶναι. Κ' ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη
ἐπὶ ἀδερφῆ. Τέτια ἀγάπη, ἀδερφικὴ ἀγάπη, μοῦ λείπει.
Ἡ ἐρημιὰ τῆς ζωῆς μου αὐτὴ τὴν ἀγάπη χρειάζεται. Καὶ
νὰ τώρα, αὐτὴ ἡ ἀγάπη μοῦ φεύγει, δίχως νὰ τὸ θελήσω,
δίχως νὰ τὴ διώξω. Μοῦ φεύγει, τὴ διώχνει ἡ Φύση πού
δὲ θέλει μὴ γυναῖκα ὁμορφη, κ' ἕνας ἄντρας, νιὸς ἀκόμα,
νάγαπιοῦνται μονάχ' ἀδερφικά! Ἄταίριαστο πρῶμα, καὶ τὰ-
ταίριαστα τὰ διώχνει ἡ Φύση πού τάχει ὄλα τόσο ταίρια-
σμένα τριγύρω μας.

Ἐσθηνε τὸ καλοκαίρι καὶ σὲ λίγες μέρες ἦτανε νὰ φή-
σω τὸ νησί μας καὶ νὰ γυρίσω στὴν Ἀθήνα. Τρεῖς μῆνες
ἔλειπα κ' οἱ τρεῖς μῆνες πέρασαν σὰ νερό. Κάθε μέρα μὲ
τὴ Χρυσαυγὴ. Πότε σπίτι της, τότε στὰ κυματοδαρμένα
βράχια, τότε μὲ τὴ βάρκα, τότε στοῦ κήπου της τίς ἀν-